

11 Τὸ ποιῆν (1) ἐκ τῆ δούτερας δυνάμει, εἰς τὴν β. ἐ-
 12 νέργειαν πρῶτισιν... Ἡ γὰρ ἐκ τῆς προτέρας δυνάμεως
 13 εἰς τὴν ἕξιν μετάβασις ἔποιήσας ἐστὶ, πείσας δέ... ὡ-
 14 σε εἰ τὸ πρότερον μὴ μὴ ποιῆν, ὑστερον δὲ ποιῆν, ἐκ
 15 τῆ δούτερας δυνάμει εἰς τὴν δούτεραν ἐνέργειαν πρῶτισιν,
 16 τὴν δὲ τοιαύτην ἐκ τῆς ἕξεως πρόοδον κίνησιν φησὶν ὁ
 17 Πρόκλος, σαφῶς ἄρα τὴν ἐκ τῆς ἕξεως εἰς τὴν ἐνέρ-
 18 γειαν πρόοδον, κίνησιν εἶναι, καὶ μεταβολὴν ἀποφαίνεται.
 19 Εἰ δὲ τὸ ἐκ τῆς ἕξεως τὴν ἐνέργειαν προχειρίζομενον κινεῖ-
 20 ται, ἀνάγκη πᾶσα, ἢτοι τὴν πρὸ τῆ ποιεῖν τε καὶ ἐνέρ-
 21 γειν ἁρᾶσει κίνησιν εἶναι, ἢ αὐτὴν τὴν ποιήσιν καὶ
 22 ἐνέργειαν, ἢ ἄλλω τινὰ ἁρᾶσει μεταξὺ τῆ ποιεῖν τε,
 23 καὶ μὴ ποιεῖν θεωρηθῆναι. Ἀλλ' ἔτε τὴν πρὸ τῆ ποιεῖν
 24 ἁρᾶσει τῆ ποιητικῆς, δυνατὸν ἐστὶ κίνησιν λέγειν. Ἀ-
 25 κινήσιαν γὰρ εἶναι τὸ μὴ ποιεῖν, καὶ τῆ Πρόκλου δο-
 26 κῆ, λέγοντι, εἴτε ἀκίνητον ἢ ἐδέποτε ποιήσας, κτ.
 27 ὡς τῆ μὴ ποιεῖν δηλονότι ἀκινήσιαν ἔστι... Οὐδὲ με-
 28 ταξὺ τῆ ποιεῖν καὶ μὴ ποιεῖν, δυνατὸν ἐστὶ κινήσιν τι-
 29 να εἶναι. Ἀχρονος γὰρ ἢ ἐκ τῆς ἕξεως γίνεται τῆς
 30 ἐνεργείας προχειρίσας. (πᾶσα δὲ κίνησις ἐν χρόνῳ)
 31 Εἰ γάρ τις ὡς χρόνος μεταξὺ τῆ μὴ ποιεῖν τε καὶ ποιεῖν,
 32 ἐν τῷ ἔτε ἔποιήσας, πέπαυται γὰρ τῆ μὴ ποιεῖν,
 33 ἔτε ποιήσας· ἔπω γὰρ ποιεῖν ἤρξατο... λείπεται τοί-
 34 νυν αὐτὴν τὴν ποιήσιν εἶναι κίνησιν. Εἰ δὲ τῷτο, αἰεὶ
 35 δὲ ποιεῖ κατ' αὐτῆς ὁ Θεός, αἰεὶ ἄρα καὶ κινεῖται. Εἴτε
 36 γὰρ ἀκίνητον ἐστὶ φησὶν, ἢ ἐδέποτε ποιήσας, ἢ αἰεὶ ποιή-
 37 σας... Καὶ αἰεὶ ἄρα κατ' αὐτῆς κινεῖν (ἴσ. κινεῖμενον) τὸ
 38 θεῖον, ἀτελές τε ἐστὶν (ὡς ὁ ἐκείνων λόγος) καὶ χρόνος θεό-
 39 μηρον. Εἰς αὐτῆς ἄρα τὸ σοφὸν αὐτῷ ὡς ἡλθε, τοῖστο
 40 γὰρ τὸ ψεῦδος ὑφ' ἑαυτῆ φωραῖται, καὶ ὡς αὐτὸ καταρ-
 41 ρεῖ. Εἰ τοίνυν μήτε πρὸ τῆ ποιεῖν, μήτε μεταξὺ τῆ μὴ
 42 ποιεῖν τε καὶ ποιεῖν κινήσις τις θεωρεῖται, μήτε αὐτῆ ἢ
 43 ποιήσας τῆ Θεῶ κινήσις ἐστὶν, ἕδαμῃ ἄρα ἕδαμῶς ἐνδέ-
 44 11 χε

(1) Φιλόποι. πρὸς πῦτα.

99 χεται κινεῖσθαι τὸν Θεόν, ἐκ τῆς τῷ ποιεῖν ἕξεως, τὴν
 99 κατ' αὐτὴν ἐνέργειαν προχειζόμενον... "Ὅτι δὲ ἢ θε-
 99 μισ τὴν ποίησιν τῷ Θεῷ καὶ ὅλως τὴν ἐνέργειαν κίνησιν
 99 ὑποτίθεσθαι, αὐτῷ μόνῳ τῷ θελεῖν πάντα ποιῆσαι,
 99 καὶ χρόνα, ἢ διαστάσεως τινός εἰς ἐστίωσιν τῶν πραγμάτων
 99 μὴ δεομένην, παντὶ δήλον οἶμαι. Οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἐνέρ-
 99 γεια δι' αὐτῆς καὶ κίνησις ἐστίν. Ἐπὶ πλέον γὰρ ἡ ἐνέργεια
 99 τῆς κινήσεως ὡς Ἀριστοτέλει δοκεῖ. Τὴν μὲν ἀτελή ἐνέρ-
 99 γειαν κίνησιν καλεῖν, τὴν δὲ ἀπὸ τῆς ἀ. δυνάμει ἐπιπὴν
 99 ἕξιν ἔσαν μεταβολῶν, τὴν δὲ τελείαν ἐνέργειαν ὀνομά-
 99 ζοντι, τὴν ἀθρόαν ἀπὸ τῆς ἕξεως προβολῶν... ὅθεν
 99 καὶ ἡ τῷ νῦ ἐνέργεια κίνησις ἐστίν. ἀθρόως γὰρ καὶ αὐτὴ
 99 τινός διαστάσεως τῷ νοητῷ διγγνώμει... ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν
 99 χρόνων δεομένων ἐνεργειῶν, ἢ ἀλλοιώσεως, καὶ ἡ κίνησις πε-
 99 ρεῖ τὸ πάχον, ἢ ὡς τὸ ἐνεργεῖν γίνεται. (1) Οὐ καὶ
 99 δὲ ποιεῖσθαι ἐπὶ Θεῷ πρότερον μὲν μὴ ποιῶντες, ὑστερον
 99 δὲ ποιῶντες, ἀλλοιώσιντινα ἐπισυμβαίνουσαν ὅλως, ἢ μετα-
 99βολῶν. 99 Ὁ γὰρ Θεὸς αἰεὶ τέλειος ὢν ἀπάντων δημιουργὸς
 99 τῷ αἰεὶ τῆς λόγου τῶν δημιουργημάτων ὡσαύτως ἔχει, καὶ
 99 μόνῳ τῷ θελεῖν πάντα ποιεῖν, μηδενὸς ὄργανου εἰς ἐ-
 99 στίωσιν τῶν πραγμάτων δεόμενος, καὶ ἀλλοιόπερος αὐτοῦ
 99 ἑαυτῷ ποιῶν τε, καὶ μὴ ποιῶν γνήσεται... ὅλως γὰρ ἐ-
 99 δὲ διαφέρειν ἐπὶ Θεῷ ἕξιν τε καὶ ἐνέργειαν λέγειν θεμιτόν.
 99 Ἔστι γὰρ ταυτῶν ἄμφω· ὡς δὲ τὸ μετέχον ἢ διαφορὰ
 99 γίνεται... οὐκ ἐπειδὴ δὲ τῆ νοήσει μόνῃ πάντα ὑφίστη-
 99σι, τὰς δὲ νοήσεις, καὶ τῆς τῶν ὄντων λόγου πάντων αἰεὶ
 99 καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχει, ἤδη δὲ τῷ συλλυπάρ-
 99 χειν ἕξ αἰδίου ταῖς νοήσεσι τῷ Θεῷ, τὰ πράγματα ἀ-
 99νάγκη... ἢ γὰρ ἀβελήτω φύσεως ἀνάγκη ἐκὼν καὶ ἄκων
 99 εἰς τὸ εἶναι ποιῆσαι τὰ δημιουργήματα· ὑπέρτερον γὰρ
 99 ἀνάγκης ἀπάσης τὸ πάντων αἴτιον... εἰδέναι γὰρ καὶ
 99 τὰ μέλλοντα, καὶ τὰ μήπω ὄντα τὸν Θεὸν ἀμολόγηται...
 99 ὡς αἰεὶ μὲν τὸ ἐνεργὸς καὶ παντέλειον, οἱ ἐν τῷ Θεῷ
 99 δη-

(1) Ἀριστ. Β. Περὶ ψυχ. ὑφ. γζ'. νβ'.

„ δημιουργικοί τῶ ὄντων ἔχουσι λόγοι, ἀθάνατοι καὶ
 „ ἑσίοι ἕκαστον ὁ Θεὸς ὅταν θέλη· ἐθέλει δέ, ὅταν ἀγα-
 „ θὸν ἢ τοῖς γινομένοις τὸ γίνεσθαι· ἀγαθὸν δὲ πάντως τὸ
 „ καὶ φύσιν. Κατὰ φύσιν δὲ τοῖς γινομένοις, τὸ μὴ συυαί-
 „ δίοις εἶναι τῷ ἀθάγοντι. Εἰμὴ καὶ τὸ ποτὲ μὴ ἐθέ-
 „ λειν, ποτὲ δὲ μὴ θέλειν, ἀλλοίωσιν εἶναι φήσασιν. Εἰ
 „ δὲ τὸ ἀλλοίωσις, λήσασιν ἑαυτὸς αἰεὶ ἐν τῷ ἀλλοιοῦσθαι
 „ τὸν Θεὸν ὑποτιθέμενοι. Καὶ γὰρ καὶ τῶ μεγάλων ἕκαστον,
 „ οἷον Σωκράτῳ ποτὲ μὴ ὁ Θεὸς βέλεται εἶναι, ποτὲ δὲ
 „ εἰ βέλεται. Ἀλλὰ γὰρ ἡ ἀλλοίωσις τῶ βελητῶ ὄσιν· ἢ
 „ δὲ τῷ δημιουργῷ θέλησις αἰεὶ καὶ ἰσαύτως ἔχουσα ἢ αὐτῆ,
 „ ὡς ἢ ἕκαστα ἐπιδέχεται φύσις ἅπαντα ἀγαθούμενα.
 „ Εἰ δὲ φαίης ὅτι εἰ μὴ ἢ αἰεὶ ὁ Κόσμος, πρὶν γινέ-
 „ θαι δυνάμει ἢ δημιουργὸς ὁ Θεός, καὶ ἔσθαι τὸ ἀτελής·
 „ πῶς ἔσθαι δυνάμει, τὸ μηδεμίαν ἀλλοίωσιν ὑπερμερόν,
 „ εἴτε δημιουργῶν, εἴτε μή; ἢ σύγε καὶ τὸν ἥλιον (εἴτις ὑ-
 „ ποθεοῖτο τὸ μηδὲν εἶναι, τῶ τῆς φωτεινῆς αὐτῆ δυνά-
 „ μως μετεχόντων) ἀτελή εἴποις; Ἀλλ' ἐκ οἶμαι· εἰ γὰρ
 „ ἐν τῇ πρὸς τὰ ἔξω χέσει αἰ συμπληρωτικαὶ τῶ ἑσίων
 „ δυνάμεις, τὸ εἶναι ἔχουσι. Λήσομεν γὰρ ἔτω τὸν Ἀνα-
 „ ξαγόρα λόγον εἰσάγοντες, ὅς ὑδενὸς εἶναι φύσιν ὡρισ-
 „ μένῳ ἔλεγμα, ἀλλὰ πάντα ἐν χέσει τῇ πρὸς ἄλληλα τὸ
 „ εἶναι ἔχειν. Ἐλήλεγεται δὲ καὶ τὸ καρτερόν ὑπὸτε Πλά-
 „ τῶνος καὶ Ἀριστοτέλους ἢ τοιαύτη δόξα.... Εἰ δὲ ἐπὶ σω-
 „ μάτων ταῦτα πῶς εἰ τῷ ὄντι βλάσφημος καὶ ἀφαιρόντως
 „ ἀσεβής, ὁ μηδὲ τσαῖτον ὑπάρχειν τῇ δημιουργικῇ τῶ ὄν-
 „ των συχωρῶν αἰτία; μηδὲ ἀχέτως αὐτῆς τὰς ἑσίων
 „ δυνάμεις εἶναι βελομένο;

„ Πότερον ἢ ἀὐταρκές τὸ θεῖον, καὶ αὐτὸ τῆς ἑαυτῆ δυ-
 „ νάμεώς τε καὶ ἑσίας συμπληρωτικὸν ὄσιν; ἢ ἔ; εἰ μὴ ἐκ
 „ ἀὐταρκές, εἰς κεφαλὰς αὐτῶ ἢ βλασφημία... Εἰ γὰρ
 „ ἑτέρωθεν ποθεῖ αὐτῶ τὰ τῆς τελειότητος ἐπιχορηγεῖται,
 „ τῆσιν ὑπὸ τῶ κτισμάτων, τελειωτικὰ ἄρα ἔσονται αὐ-
 „ τῶ τοῦ ποιήσαντος τὰ ποιήματα. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἀτελής
 „ εἰμὴ αἰεὶ συυπάρχει αὐτῶ τὰ ὑπ' αὐτῆ παρηγορία, μέ-
 „ ρος ἄρα τῆς θεῖας ἑσίας τὰ ὄντα· τὰ γὰρ τῶ ἑσίων
 „ συμπληρωτικὰ μέρη τῶ ἑσίων.. καὶ σῶμα ἄρα ὁ Θεός,
 „ καὶ

,, καὶ ὅσα τοῖς σώμασι πρόσσει πῆσεται. Καὶ ἄλλως· εἰ
 ,, ἐκ αὐτῶν ὑπάρξοι Θεῶ ἢ τελειότης, μὴ εἴη αἰδία τῶ ὄντων
 ,, αὐτῶ στυπαρχόντων, πλέον ἢ δίδωσιν αὐτοῖς, παρ' αὐ-
 ,, τῶ ἀντιλήφεται· διδύς γὰρ αὐτοῖς τὸ εἶναι, ἀντιλαμβά-
 ,, νει παρ' αὐτῶ τὸ τέλειος εἶναι· ὥστε δημιουργήσει, ὅπως
 ,, αὐτὸς ἀλύτως τε καὶ ἀκινδυνῶς ἔργοιτο Εἰ δ' εἴποιεν
 ,, μηδαμῶς μὴ τὰ ὄντα στυπελεῖν εἰς τελειότητα τῷ Θεῷ,
 ,, τῷ δὲ ἐνέργειαν τῷ τῶν δημιουργικῶ· ἐπεὶ μὴ ὄντων
 ,, τῶ γεγονότων ἀτελής ἢ ἐνέργεια, ἀτελῆς δὲ ἔστις τῆς ἐ-
 ,, νεργείας ἢ τέλειος ὁ Θεός, τὸ ἄρα τέλειον αὐτῶ καὶ ἔτω
 ,, ἐκ τῶ δημιουργημάτων ἐφήκει, ἔξ' ἐκείνης τῆς ἐνεργείας.
 ,, Ἄλλ' ἔχ' ἔπος· ἢ γὰρ αἱ ἐν χεῖρας τῆ πρὸς τὰ ἔξωθεν
 ,, ἐνέργειαι τελειωτικαὶ τῶ ἐνεργούντων εἰσὶν, ὡς καὶ Ἀρι-
 ,, στοτέλης φησὶ· καὶ ἐδὲ τὸ δημιουργεῖν ἄρα συμπληρωτικὸν
 ,, ἔσται τῆς τῶ δημιουργῆ ἐστίας. Καὶ ἐδὲ πρὶν γνέσθαι τὸ
 ,, Κόσμον ἀτελής ὁ Θεός.

Ἐτι ἀπάντων αἰτίας ὁ Θεός ὑπὸ τῶ πρῶτον μέχει τῶ
 ἐχάτων· τοιαῦτο γὰρ τὸ πρῶτον κινᾶν καὶ Ἀριστοτέλει περι-
 λουσόφηται (1), καὶ τῶ Πλάτωνι (2), καὶ τῶ Πρόκλῳ (3),
 τῷ δημιουργικῶ καὶ προνοητικῶ τῷ Θεῷ δυνάμιν ἄχει ὅ
 τῶ λεπτοτάτων διήκειν ἀποφαινομήνους. ,, Τοῖν δὲ δι' αὐ-
 ,, μων, ὧν τὰ μὴ ἐφθάρται, τὰ δὲ ὑφῆσθηκε, τὰ δὲ μέλ-
 ,, λει, εἰ αἰεὶ ἔστιν ἐνέργεια δημιουργὸς ὁ Θεός, πῶς ἢ πᾶ-
 ,, ρεσι τὰ μέλλοντα; εἰ δὲ τῶν δυνάμει, καὶ αἰεὶ τινῶν
 ,, πάντως δυνάμει, πῶς οὐκ ἀτελής αἰεὶ ὁ Θεός αὐτοῖς;
 ,, Ἀλλὰ γὰρ κατὰ τὸν φιλόσοφον Πλωτῖνον τὸ ὑπερον ἐ-
 ,, σόμηνον ἤδη πάρεσι τῶ Θεῷ, καὶ αἰεὶ πάρεσι. Καὶ ἔτω
 ,, πάρεσιν ὡς προνοητικῶν εἰς τὸ ὑπερον. Καὶ ἔξ' αὐτοῦ ἐ-
 ,, κάστη τῶ Θεῷ ἐνέργεια τελεία ἔστιν, ὡς τῆ προγνώσει εἰ-
 ,, ληφεία τὰ ὑπερον ἔσεθαι μέλλοντα, ὡς μηδὲν ἐλλείπειν,
 ,, μηδὲ δεῖσθαι μηδενὸς τότε τῷ τῶ Θεῷ ἐνέργειαν, ὅποταν
 ,, τὸ πρὶν μέλλον, ὑπερον ἤδη πᾶσθαι. Τῶν ἐν ἔτω καὶ
 ,, παρ

(1) Φυσ. Η. (2) Ἐν Τιμαίῳ.

(3) Ἐν τοῖς περὶ οὐρῶ δίκῃ πρὸς τῷ Πρόκλῳ. Ἱστορημα.

91 παρ' αὐτοῖς κατὰ τὰς κοινὰς περὶ Θεῦ ἐνοίας ὁμολογη-
 92 μύων, πῶς ἔστιν ἀναιδέϊς, καὶ περὶ τὰ σφίσι
 93 καλὰ δόξαντα φάσκοντες, ὡς εἰ μὴ αἰδῖος εἴη ὁ Κόσμος,
 94 πρὶν γνέσθαι αὐτὸν, ἀτελής ἔσαι ὁ τότε δημιουργός; καὶ
 95 ὀπλιῖκα δημιουργοῖν χρόνος τε διήσεται, καὶ ἀλλοιώσεως ἐκ
 96 ἄμειρος ἔσαι. Αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ καὶ πάντα πλήρωμα ὧν ὁ
 97 Θεός, ἐδὲν τῆς πρὸς τὰ ἔξω χείσεως προσλήφεται εἰς
 98 τελείωσιν.

(1) 99 1Z. Εἰ ἅμα ἔρανῶ χρόνος ἐστὶ, χρόνος δὲ ἐκ λῷ ὅτε
 100 ἐκ λῷ, καὶ ἔσαι ὅτε ἐκ ἔσαι. (εἰ ἄν λῷ ὅτε ἐκ λῷ χρό-
 101 νος, ὡς ἔοικεν ὅτε ἐκ λῷ χρόνος, λῷ χρόνος)... Αἰεὶ
 102 ἄρα ὅστις χρόνος. Ἄμα δὲ ὁ ἔρανός χρόνος, καὶ ἔρανῶ χρό-
 103 νος· μέτρον ἄν ὅστις τῆς τῶ ἔρανῶ κινήσεως, ὡς ὁ αἰὼν τῆς
 104 τῶ ἀυπζῶς ζωῆς. Ὅ καὶ αὐτὸ δείκνυσιν αἰεὶ τὸν χρόνον
 105 ὄντα, ἵνα μὴ ὁ αἰὼν ἢ μηδενός ἢ περὶ ἀδείγμα, χρόνου
 106 μὴ εἶπαι, αἰὼν ὑπάρχων, ἢ μηδὲ αὐτὸς ἔχη τὸ αἰεὶ μέ-
 107 νειν ὁ ὅστις... Καὶ ὁ ἔρανός ἄρα ὅστις ὡς ὁ χρόνος, ὁ-
 108 μόγονος ὧν τῶ χρόνος.

(2) 99 Ὡσαύτως ἐπὶ τῶ μερικῶ χρόνος, οἷον τῆς αὐτοῦ ποτε
 100 ἐσομῆς, καὶ ἐκ αἰεὶ, ἢ χρόνον σημαίνει τὸ ποτε· (εἴη ἄν
 101 αὐτὸ καὶ τῶ χρόνου χρόνος.) οὕτως καὶ ἐπὶ τῶ ὅλος χρόνος
 102 ποτε εἶναι, ἢ μὴ εἶναι λεγομῆς, καὶ μὴ αἰεὶ, χρόνον
 103 σημαίνει τὸ ποτε. Ἀλλὰ καθ' ἑκάτερον οὐδὲν ἕτερον ση-
 104 μαίνεται, ἢ τὸ μὴ αἰεὶ εἶναι τὸν χρόνον ἢ κατηγορεῖται
 105 τὸ ποτε. Οὐ ἄν πάντως ἅμα τῶ χρονοῦ χρονοῦ τι-
 106 νὶ προσρήματι, ἀδύς καὶ χρόνος συσπιννοῖται. Εἰ γάρ
 107 τις ἔτις εἶπει ὅτι τὸ κινεῖσθαι παύσεται τῶ κινεῖσθαι,
 108 τότε καὶ τῶ ἠρεμεῖν ἀρξεται, ἀρδύς δὲ τῶ τότε χρόνον
 109 εἰδήλωσεν; ἀλλ' ἀδιώατον. Οὐδὲ γὰρ τὸ τῆς κινήσεως τέ-
 110 λος, καὶ ἢ ἀρχὴ τῶ ἠρεμίας ἐν χρόνῳ ὅστις· ἐν γὰρ τῶ
 111 χρόνῳ ἢ ἠρεμεῖν ἀνάγκη, ἢ κινεῖσθαι τὸ περὶ χρόνος... Τί
 112 ἐν κωλύει καὶ ἐπὶ τῶ προκρινόμενα εἶπερ λέγοιτο, ὡς ἔσαι

11 πο-

(1) Πρόκλ. Λόγ. Ε'. Περὶ Ἀιδιότη.

(2) Φιλόπ. πρὸς πύπκ.

11 ποτὲ ὅτε ἐκ ἔσαι χρόνος, τὸ ποτὲ μὴ χρόνον νοεῖν, ἀλλὰ
 12 τῷ χρόνῳ πέρασ, καθ' ὃ τῷ εἶναι παύσεται ὁ χρόνος; Καὶ
 13 εἰ λέγοιτο ποτὲ γεγονέναι ὁ χρόνος, οὐκ εἴη αἰδία εἶναι
 14 τότε πάλιν νοεῖν, τίῳ τῷ χρόνῳ ἀρχῶ, καὶ τὸ πρῶτον
 15 ἦτοι τὸ νῦν, καθ' ὃ τῷ εἶναι ἤρξατο; Παραπλησίως καὶ τὸ
 16 ἴω καὶ ἔσαι, ἐφ' ὅ,τε αὐτῷ ληχθῆ ὑπάρξεως μὲν, ἐμὲν δὲ
 17 καὶ χρόνος δηλωτικῶς γίνεται.... Ἄλλως τῷ Πλάτωνος πε-
 18 ρεῖ τῷ Θεῷ εἰρηκότος, ὡς ἀγαθὸς ἴω, ἀγαθῶν δὲ ἕδειξ
 19 πρὸς τὸν Θεὸν ἐδέσποτο ἐγγίνεται φθόνος, τὸν Θεὸν δὴ πᾶ-
 20 ρα καὶ τὸν σοφὸν Πρόκλον ἐν χρόνῳ εἰποιμῶν, καὶ χρόνον πα-
 21 ρελήλυθότι. ("Ορα καὶ τὰ ἐν Ἀειθ. Γ'.)

Πρὸς δὲ τὸ δεῖν αἰεὶ εἶναι τὸν χρόνον, καὶ τὸν αἰῶνα, τὸν
 τῷ χρόνῳ ὄντα ἀδελφεύμα, (ὄρα τὰ ἐν Ἀειθ. ΙΔ'.) ὡ-
 σπερ καὶ τὸ αὐτοζῶν ἀδελφεύμα ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐκ ἐν τῷ
 τῷ εἶναι ἔχει, τῷ ἀδελφεύμα εἶναι τῷ Κόσμῳ, ὥπως
 καὶ ὁ τῷ αὐτοζῶν ζωῆς αἰὼν, ἐν τῷ τῷ εἶναι, ἐν
 τῷ εἶναι τῷ χρόνῳ ἀδελφεύμα.

(1) ΙΗ'. Εἰ ὁ δημιουργὸς μόνος αὐτῷ λύσει τὸν Κόσμον,
 11 (καὶ γὰρ πανταχῶς τῷ τὸν δεσμὸν εἰδότης ἔστιν εἰδέναι καὶ
 12 τῷ λύσειν ἔσυνεδηκεν.) ὁ δὲ δημιουργὸς ἐκ αὐτῷ λύσει
 13 τὸν Κόσμον... ἀδύνατον λυθῆναι τὸν Κόσμον.... Ἦτοι
 14 γὰρ ἔσυνεδηκεν ἤρμοσε, καὶ ἐκ ἔστιν ἄριστος δημιουργός· ἢ
 15 καλῶς ἤρμοσε, καὶ ἔσυνεδηκεν μὴ κακωθεῖς· (τὸ γὰρ κα-
 16 λῶς ἀρμοθῆναι καὶ ἔχον εἶναι, λύσειν ἐθέλειν κακῶς.) Ἀδύ-
 17 νατον δὲ ὡς ἀλυτον τὸ παῦν ὡς ἀφθαρτον ὡς ἀ-
 18 φθνητον ὡς αἰδιον.

(2) Ἀλλὰ τὰ ἡμέτερα σώματα, καὶ πάντων τῶν ζώων τε,
 11 καὶ φυτῶν, καλῶς ἤρμοσαι. Ταῦτα δὲ, ἦτοι βέλτεται ὁ
 12 δημιουργὸς λύεσθαι, ἢ ἔσυνεδηκεν. Ἀλλ' εἰ μὴ, ἐμεινεν αὐτῷ ἀδέλ-
 13 τα· ἐπεὶ δὲ φθάρτα, βέλτεται ἄρα τὰ καλῶς ἀρμοθῆναι
 14 πάλιν λύεσθαι· ἐκῆν, ὡς τοῖς σοφοῖς δοκεῖ, ἢ ἔσυνεδηκεν
 15 ἤρμοσαι, ὅπερ ἀποπον, ἢ ἔσυνεδηκεν λύεσθαι. Καὶ ἀνάδρα-
 16 μεί-

(1) Πρόκλ. Περὶ Αἰδίου. Κόσμ. Λόγ. ε'.

(2) Φιλόπ. σφ. τὸ ε'.

29 μείναι ἑκαπρώθου ἢ κακία ἐπ' αὐτὸ τὸ αὐτάγαθον· ἢ
 29 δευ' δὲ ἥττον, ἢ αὐτὴ ἀτοπία δεικνύσιν αὐτὸ, καὶ εἰ μὴ ἔ-
 29 πι τῷ πρώτῳ δημιουργῷ (καὶ τῷ Πλάτωνι) ἀλλ' ἔστι
 29 τῷ κατ' ἕρανδον θεῷ, (ἢ γὰρ ἐπὶ τῷ φυσικῷ αἰτίῳ)
 29 γυμνάσοιτις τὸν λόγον. Ἀνάγκη γὰρ πᾶσα ἐκείνους, τὸ
 29 γῆμισιν καὶ τῷ φθορᾷ ἐργαζομένης, ἢ μὴ καλῶς ἀρμο-
 29 ζεῖν, ἢ κακιῦναι τὰ καλῶς ἀρμοσθέντα λύσει; ἢ γὰρ
 29 τὸ ὑφειμένους καλόν, κακόν ἐστίν, ἢ πο γὰρ αὐτὸ ὁ Κό-
 29 σμος ὁ κίθιτος καλὸς αὐτὸ εἶναι τῷ ἰουτῷ καὶ πο. ὁ ὑφειμέ-
 29 νος. Ὅτι δὲ εἰ καὶ δευ' μέσων αἰτίῳ, τῷ ἕρανδον τυ-
 29 χόν, ἢ ἐπὶ τῶν τινῶν, ἢ τῷ θεῷ ζῶντος γῆμισιν καὶ φθο-
 29 ρᾷ γίνεται, ἀλλ' ἢν ὁ πρώτος δημιουργὸς μακρὸν δεῖν αὐ-
 29 τῷ αἰτίῳ, ἢ περ τὰ προσοχῆ ποιητικὰ αἰτία· αὐτὸς γὰρ
 29 δεῖν ὁ καὶ τῷ ἐφοξῆς αἰτίῳ; τῷ δυνάμει τῷ εἶναι αἰ-
 29 τία φθορῶν.... Ὡς ἢν καὶ καλῶς ἔρμολογῆται τὰ μετὰ
 29 πάντα, καὶ ἐθέλει ταῦτα ὁ Θεὸς λύσει, καὶ τὸν ἀγαθόν
 29 κακιῦναι ἀμήχανον, καὶ τὸν αὐτὸν δῆπου λόγον, εἰ καὶ
 29 τὸν σύμπαντα κόσμον, καλῶς ἀρμοσθέντα λύσει ὁ Θεός;
 29 ἐθέλῃσειν, αὐτὸς δευ' τῷ, καὶ κακιῦναι τὸν ἀγαθόν
 29 ἀνάγκη. Δι' ἢν γὰρ ἀγαθότητα τῷ ἀρχῷ τὸ πᾶν συ-
 29 νῆρμολογῆται, δευ' τῷ αὐτῷ δῆπου καὶ λύσει πάντως αὐτὸ, εἰ
 29 βάλῃτο;.... Καὶ ἢν ὁ λόγος ἀγνοῖται πῶς λύσει;
 29 καὶ γὰρ ἢν τὰς αἰτίας ἀγνοῖται (πολλῶν γὰρ, τὰ κα-
 29 δὲ πάντων ἡμῶν, οἱ λόγοι δευ' τῷ ἀγνοῖται) ταῦτα πάντα
 29 εἰητόν, ἢ μάτην, ἢ ὅτι κακῶν γίνεται.

29 Ἄλλως ἢ Πλάτωνι δοκεῖ καὶ Πρόκλῳ, μένος ὁ δημιουρ-
 29 γός, λύσει δύναται τὸν κόσμον, ἢ λύσει δέ. Ἄλλ' ἢν
 29 τὸ δυνάμει λύσει, ἐν αὐτῇ μόνῃ τῷ δυνάμει δεῖν, καὶ
 29 καὶ κατ' ἐργεσίαν, ὡς καὶ ἀπλῆς· εἶπε πᾶν τὸ δυνάμει,
 29 ὡς δοκεῖ τοῖς σοφοῖς, ἀπλῆς. Προθεῖλω δ' αὐτὸ ὅτι ἢ, μά-
 29 τῷ δεῖν τῷ λύσει τῷ δυνάμει· εἶπερ ἔχει μὴ αὐτῷ
 29 ὡς φασὶ πῶν ἀπειρον λόγον, καὶ ποτε δὲ αὐτῷ εἰς ἐνέρ-
 29 γειαν ἄξει. Καί περ ἢν δευ' ἔστιν ἐν τοῖς αἰτίῳ (ἢ φυσικῷ)
 29 Ἀριστοτέλης (1) μένος δυνάμει. Ὡς ἢν λύσει ἢ δυνάμει

ταί,

(1) Μισφ. Ι. Τρ. 4.

ἢ ται, καὶ εἰς τὸν δεσμὸν οἶδεν, εἰς συνέδρουν, ἢ δυνά-
 ἢ μως, μόνως εἶναι δυνάμει; καὶ καὶ τὸ ἀτελής εἶναι, καὶ
 ἢ μάττω μόνω ἔχων τὸ λύειν τὴν δυνάμιν. Ἡ εἴπερ ταύ-
 ἢ τα καὶ τὰς αὐτῷ μεθόδους ἀτοπα, δυνάται δὲ λύσαι τὸν
 ἢ Κόσμον ὁ Θεός, καὶ λύσει πάντως.

ἢ Ἰδι δέγε εἰ βάλει καὶ ὅτι τὸν Κολοφῶνα τῆς ἀπικίας·
 ἢ εἰς δε ἡμᾶς, ὁ σεμνὸς ἔπος ἐμβιβάζει λόγος τὸ καλῶς
 ἢ ἀρμοσθῆναι λύειν εἰθέλειν κακῶ λέγων· εἰ γὰρ δυνάται μὲν
 ἢ τὸν Κόσμον ὁ δημιουργὸς λύσαι, καὶ αὐτὸ δὲ λύσει μὴ κα-
 ἢ κωθεῖς, κακὸν ἄρα τὸ λύσαι τὸν Κόσμον. Εἰ δὲ δύνα-
 ἢ μιν ἔχει τὸ λύσαι τὸν Κόσμον ὁ Θεός, ἔχει ἄρα τὸ κα-
 ἢ κωθεῖναι δυνάμιν ὁ Θεός.

(1) ἢ ΙΘ'. Εἰ ἡ ψυχὴ τὸ πάντως ἀγνώστου ὄντι καὶ ἀφθαρ-
 ἢ τος, καὶ ὁ Κόσμος ἀγνώστου ὄντι καὶ ἀφθαρτος. Λόγος γὰρ
 ἢ αὐτῆς, ὡς καὶ πάσης ψυχῆς, τὸ αὐτεκινῆν... ὡς εἰ αἰ-
 ἢ διος αὐτῆ, δεῖ τὸ πάν ἀεὶ εἶναι κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς· καὶ
 ἢ δεῖ τὸ ἀκόλυθον ἀγνώστου εἶναι καὶ αὐτὸ καὶ ἀφθαρτον. Ἐκ
 ἢ δὴ τῆτε φανερόν ὅτι καὶ πᾶσα ψυχὴ σώματι πρῶτον ὅτι-
 ἢ βέβηκεν αἰδίω, καὶ τὰτ' αἰεὶ κινεῖ. Καὶ φθαρτοῖς ἐν σώ-
 ἢ μασι, ἐκείνα κινεῖ, δεῖ γὰρ αἰεὶ ὑπ' αὐτῆς κινεῖσθαι.

ἢ (2) Α'. Ἐκ Πλατωνικῆς ὑποθέσεως ἀναποδείκτετε, καὶ
 ἢ τοῖς ἄλλοις ἀναποδέκτε τῆς δεῖ τῆς τὸ πάντως ψυχῆς,
 ἢ συνεῖσθε τὰπιχείρημα.

ἢ Β'. Φαδῶς ἐλήφθη καὶ τὸ ψυχῆς ἐσίαν εἶναι τὸ αὐτεκι-
 ἢ νῆν. Εἴη γὰρ αὐτὸ εἴπερ, τὸ κινεῖσθαι σώματος ἀχώριστος
 ἢ πάντη, καὶ ἐσίαν, καὶ ἐνεργεία, τῷ δὲ καὶ ἐν σώματι ἐ-
 ἢ σης, χωριστὰς εἶναι πάντως σώματος αὐτῆς τὰς κατὰ τῆν
 ἢ ἐνεργείας, καὶ καὶ τὸ ἀκόλυθον ἀχέτον εἶναι τὸ σώματος
 ἢ καὶ αὐτῆς τῷ ἐσίαν, καὶ Πλάτωνι, καὶ τοῖς ἀρίστοις ἀπασί
 ἢ τῶ Φιλοσόφων ἔδοξεν. Ἐντεῦθεν γὰρ αὐτῆς καὶ τῷ αἰ-
 ἢ θνασίαν ὁ Πλωτίνος συνελογίσαστο, δείξας ἐκ τῶ χω-
 ἢ ριστῶν αὐτῆς ἐνεργειῶν, ὡς καὶ τὴν ἐσίαν αὐτῆς εἶναι χω-

ἢ εἰ

(1) Πρόκλ. Περὶ Ἀϊδιότη. Κόσμ. Λόγ. ζ'.
 (2) Φιλόπ. ὡς πάντε.

11 εἰς τὴν ἐπαύρα, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀθάνατον. Εἰ δὲ χωριστῆ
 11 καὶ ἀρχὴ παντὸς σώματος ἢ τῆς ψυχῆς ὅστις ἔστι, καὶ ἄ-
 11 ρα ἐν τῷ ἔστιται ἐν τῇ ἀρχῇ εἶναι κινήσεως... Τῷ
 11 ὄντι δὲ ἀποπον αὐτῷ εἶναι, τὸ μὴ σῶμα, ἢ σῶμα ὅστις, ἐν
 11 μηδὲμίᾳ χεῖρει τῇ πρὸς τὴν ψυχὴν τὸ εἶναι ὅστις, ὡς
 11 καὶ τοῖς ἐμφύχοις σώμασι κατ' ἄλλο μὲν ὅστις τὸ εἶναι
 11 σώμασι, κατ' ἄλλο δὲ τὸ ἐμφύχοις εἶναι, καὶ ἕδω εἰς
 11 τὸ εἶναι σώματα τῆς πρὸς τὴν ψυχὴν δέονται χεῖρει,
 11 τὴν δὲ ἀσώματων ψυχῶν, καὶ νοερῶν καὶ ἀθάνατον, μὴ
 11 δύνασθαι χωρὶς σώματος ὑφίστασθαι λόγῳ, εἴπερ ἐν τῇ
 11 εἶναι ἀρχῇ κινήσεως τὴν ὑπαρξίν ἔχει· τίπο γὰρ ἕδω
 11 ἄλλο ὅστις, ἢ καὶ σώματων χεῖρονα τὴν νοερῶν τῆς ψυ-
 11 χῆς ἔστιται ποιεῖν. Δειχθεῖν δ' αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτῷ τῷ τῷ
 11 Πρόκλῳ ὅτι τὸ ζωοποιεῖν καὶ κινεῖν τὰ ἐμφύχα σώμα-
 11 τα, ἐνέργεια ψυχῆς ὅστις, ἢ δὲ αὐτοκίνησις (καθ' ἡν
 11 αὐτὴ ἐαυτῷ πέφυκε διεγείρειν εἰς κίνησιν) ἔστι. Ἐπεὶ
 11 τοίνυν αἱ τῆς ψυχῆς ἐνέργειαι, αἱ καὶ τὰ σώματα, καὶ
 11 οἰσὶν αἰδίοι (πῶς ἔδω; εἰ ἕδω αἱ ἀπρεπτικαὶ πρὸς ἐαυ-
 11 τὴν καὶ πρὸς Θεὸν ἀναγωγὸι αἰδίοι: αὐτῇ εἰσὶν, ἀπὸ δὲ
 11 μεταβάλλησαι;) ἕδω σῶμα ἄρα αἰδίου ἐξῆσθαι τῆς ψυ-
 11 χῆς ἐνδέχεται.
 11 Ἐτι ἕδωμία τῷ ἐν ἡμῖν κινήσεων αἰδίου ἔστι, πα-
 11 σῶν δὲ ἀρχῆτε καὶ πλοσπῆ. Καὶ μὲν ὁ Πλάτων καὶ τῷ
 11 ἡμετέρων ψυχῶν τὸν λόγον (1) ποιήματος, καὶ τίπο τὴν
 11 ἀθανασίαν ἀποδείξαι βυλόματος, αἰετατο ψυχῆς ἔστιται
 11 εἶναι τὸ αὐτοκίνητον. Οὐκ ἄρα ἀνάγκη ἕδω καὶ Πλάτων
 11 αὐτοκίνητε τῆς τῷ παντὸς ψυχῆς ὑποτιθεμένης, αἰδίου εἶ-
 11 ναι τὴν τῷ παντὸς κίνησιν, καὶ σὺν αὐτῇ τὸ κινέμενον.
 11 Ἐπὶ τῷ τῷ τὴν ψυχῇ ἀκίνητον εἶναι, καὶ ἐξ
 11 αἰδίου εἴτις συχωρήσειν, καὶ μόνον τὴν λογικῶν, ἀλλὰ
 11 καὶ τὰς τῷ ἀλόγων, (ἐπεὶ καὶ αὐταὶ καὶ Πλάτων αὐτο-
 11 κίνητοι ἔστιται εἰσὶν) ἕδωμία ὅμως ἀνάγκη φαίνεται, ἅμα
 11 τῇ ἀρχῇ, καὶ τὰ ὡν ὅστις ἀρχὴ εἶναι· ἐπεὶ μὴ ἐν τῷ τῷ

11 ἢ

(1) Ἐν Φαιδρῳ.

ἡ ψυχὴ ἐν τῇ εἶναι κινήσεως ἀρχὴ ὡς δέδεικται... Καὶ
 γὰρ καὶ ὁ Θεὸς φρατίσει ἀρχὴ καὶ αἰτία πάντων τῶν ὄν-
 των καὶ ἰσομήμων, ἀλλ' ἔχ' ἅμα τῇ Θεῷ τὰ πάντα σιω-
 φήσασκε· εἴπερ ὄζει ἐν τῇ πωτὶ καὶ ἡμιπῶ καὶ φθαρ-
 τῶ. Καὶ τὸ δὴ μείζον ἀνάγκη τε πάντως, καὶ αὐτῆς πῶς
 τῷ ἡμιπῶ καὶ φθαρτῶ σώματων κινήσεως ἀρχὴν εἶναι
 τῷ ψυχῶ καὶ αἰτίας· ἀπὸ ψυχῆς γὰρ ἡ τῶ ζῶον γί-
 νεται κίνησις. Εἰ πῶν καὶ πῶς τῶ ἡμιπῶ καὶ φθαρτῶ
 σώματος κινήσεως ἀρχὴ ὄζει ἡ ψυχὴ, ἀγρήντος δὲ ἡ ψυ-
 χὴ κατὰ Πλάτωνα, τὸ δὲ σῶμα πῶν καὶ ἀγρήντος, ἔχ'
 ἀρα εἰς ἀνάγκη ἅμα τῇ εἶναι τῷ ἀρχὴν καὶ αἰτίας πῶς
 τῶ σώματος κινήσεως, καὶ τὸ κινούμενον σῶμα εἶναι ἀνάγ-
 κη· ὡς γὰρ δελοῦται ὁρίσσει τὸ δὴ τῶ αἰδίου μίση,
 ὡς φησὶν ὁ Πρόκλος, τῷ τῶ σώματος πλεῖδαι κίνησι,
 ἔψεται γὰρ καὶ ἕως ἡμῶν κίνησις μὴ αἰδίου εἰς ἀρχῆς
 αἰδίου.

Ἄλλως τε καὶ τὸ μίσην ἐκεῖνο πῶς κινεῖ; ἀκίνητος, τῇ ἐν
 αὐτῇ ἕσιωδαι δυνάμει, ὡς ἡ μαγνητικὸν τὸν σίδηρον, καὶ
 τὸ ἕλεξρον τὰ κάρβον; ἀλλ' αἰεὶ κινεῖται, ἕως αὐτῶ παρῶ,
 καὶ ὡς πῶς ψυχῆς ἐπίσταται ἀπὸς τὸ κινῆσαι, αὐτὸ κινεῖν
 πῶς εἰς ἰδίας δυνάμει. Καὶ ὡς ἡ ψυχὴ τὸ αὐτῶν
 ἔστιν εἶναι. Ἄλλ' ἀκίνητος; ἀλλ' ἀποπῶρας τῶ κινήσεως;
 τῷ κινητικῶ; ἀλλ' ἕως καὶ τὰ φθαρτῶ κινηθῆσεται, καὶ
 ἡ καὶ μεταβάσσει· καὶ ὡς λόγος εἶναι δι' ἐν τῶ πῶν τῶ
 μέρος κινεῖται, τῶ δὲ τὸ ὅλον, τῶ κινητικῶς φορομήμων
 ὅλικῶς φορομήμων. τῷ κατ' ἀφροσύνης δὲ; ἀλλ' καὶ αὐτὸ
 φθαρτῶν εἶναι. Πᾶσι γὰρ πῶς ἀφροσύνης φορομήμων φύσει ἀφρο-
 σῶν τὸ φθείρεθαι· οἷς ἀφροδῶ, ὅτι καὶ εἰ κινούμενον κί-
 νη, αἰεὶ δὲ κινούμενον ὄζει ὑπὸ πῶς ψυχῆς πῶς αἰεὶ κινῶ-
 σης, αἰεὶ καὶ αὐτὸ κινεῖται. Ἄλλ' εἰ τῶ πολλῶν οἷς τὸ μῶ-
 θῶδες τῶ σῶμα ἀσασθάζεται, ὅτι τῶ παρῶντος ἰκανῶ
 καὶ πάντα.

(1) Κ'. Εἰ πᾶν τὸ φθαρτόμενον ἔκτιστος ἀλλοτερίῳ ἀφρο-
 ῶ βάλ.

(*) Πρίω. Λόγ. ἰ. Πρὸς Ἀδελφ. Κίση.

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

„βάλλοντος φθείρεται, καὶ εἶστι ἀλλότριον, μηδὲν δὲ ἕξω
 „τῷ παντός ὅτι μηδὲ ἀλλότριον, ἀλλὰ πάντα φθειρήσονται
 „ὅλον ἐξ ὅλων, καὶ τέλειον ἐκ τελείων γινόμενον, ἕτ' αὖ
 „ἀλλοφρόντι εἴη τοῦ παντός, ἕτ' αὖ φθείροιτο εἰς ἀλλό-
 „τριον, ἢ ὑπὸ ἀλλοτρίᾳ γινόμενον· ὥστε ἀφθαρτον ὅτι, καὶ
 „δὲ τὸ αὐτὸ τῆς καὶ ἀγνώστου. Πᾶν γὰρ τὸ γνητὸν ἐκτι-
 „νος γίνεται, πρότερον ἀλλοτρίᾳ ὄντος.... Εἰ γὰρ τις εἴ-
 „ποι ὡς ἐξ ἀπακτῆς γέγονε τὸ τεταγμένον, ἢτις ἐναντία ταῦ-
 „τα, καὶ εἴπει τὰ ἐναντία φύσιν ἔχει ὁπίσης ἔπεσθαι εἰς
 „ἀλλήλα· „ μεταβάλλει ἄρα καὶ τὸ πᾶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐξ
 „ἑ γέγονεν. Εἶδεν τὸ μὲν ἕξιν τὸ τεταγμένον, τὸ δὲ σέρη-
 „σις τὸ ἀπακτῆν, μετέβαλε δὲ ἄπο σερήσεως εἰς τὴν ἕξιν,
 „πολλῷ μᾶλλον μεταβάλλει καὶ ἄπο τῆς ἕξεως εἰς τὴν σέρη-
 „ρῆσιν. Ἀδιωκώτερον γὰρ ἐκεῖνο καὶ ἔσαι καὶ καὶ τὴν φύσιν
 „τῆς, καὶ καὶ τὴν τῆς Θεῶν βάλῃσιν. Ἀλλὰ μὲν ἀφθαρτον
 „δέδεικται τὸ Πᾶν· ἕκ ἄρα μεταβάλλει κτ.

Παρὰ τὴν ὑπόθεσιν ὁ Συλλογισμὸς ἕτος φθίγγεται, γε-
 νήσεις τὰς ἐκ τῆς ἀλλοτρίων εἰσωθύμῳ, καὶ μεταβολὰς τὰς
 ὁπὶ τὴν ἕξιν ἄπο τῆς σερήσεως, καὶ ἀνάπαλιν, τοῖς τὴν ὑ-
 πόθεσιν τῷ παντός, ἀπλῶς ἐκ τῆς μηδενός, μόνῳ τῆς παν-
 τοδυνάμῳ νόματι τῆς δημιουργῆ ἀνατιθεμένων, ὁμοίως καὶ
 τὴν τῆς αὐτῆς εἰς τὸ ἀπλῶς μὴ εἶναι λύσιν.

Ὁ δὲ Φιλόπονος (1) καὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ (2) παρείρησι τὸν
 Πρόκλον ἀνασκαλεύοντα ἑαυτόν. „ Ἦν γὰρ δηλαδὴ τῷ Πρό-
 „κλῳ εἰσήγησις, καὶ τὸ μὴ μετέχειν τὸν Κόσμον ἀπείρου
 „δυνάμεως, σῶμα ὄντα, τὴν δὲ πεπερασμένῳ δυνάμιν
 „ἀπασαν φθαρτὴν εἶναι, τῆς φθειρεθῆαι αὐτὴν δι' ἀδύναμιν
 „ὁπγινόμενα.... Δια τῆς τὸν Κόσμον ἀνάγκη ἄπολλύμε-
 „νον καὶ φθαρτὸν εἶναι, καὶ μὴ αἰεὶ ὑπάρχειν. Καὶ τῆς αὐ-
 „τῆς ἄπο τῆς ἰδίας αὐτῆς φύσεως προσεῖναι, τὸ δὲ αἰεὶ εἶ-
 „ναι ἐκ τῆς τῆς ὄντος μεθέξεως αὐτῆς ὁπγίγνεσθαι, ὁπκτῆ-

„ τῆς

(1) Πρὸς τὸν Κ. Λόγον τῆς Πρίκλου.

(2) Ἐκ τῆς Λόγου, ὅς ἐπιγίγνηται. Ἐπίσκεψις τῆς εἰς τὸν Πλάτ. Τίμ.
 ὑπὸ Λεῖς. ἀντιρῆμα.

„ τῆς αἰθανασίας αὐτῆς γινομμένης. Τῆτο δὲ ὅτι τῆς αὐαπέ-
 ρῶ λόγῳ ὅσι μαχόμενον, παντίπε δῆλον. „ Τῆτα ἤδ' ἀλη-
 „ θῆς ὄντος, ἐκέτι αὐ ἀληθῆσοι κακεῖνο, ὅτι τὸ παν φθει-
 „ ρόμενον, ἐκτινος ἔξωθου ἀλλοτεῖα προσβάλλοντος φθει-
 „ ρεται. Εἰ γὰρ κῆ μηδεν εἶη τὸ προσβάλλον, κῆ φθειρον
 „ τὸν Κόσμον, αὐτὸ τὸ τῆς δυναμείως πεπερασμῶνον ἔξα-
 „ θουακ ἔξ τὸ πεπεραῖθαι, φθορᾶς αἴτιον τῆς παντὶ γί-
 „ νεται. Εἰ γὰρ μὴ φθείρεται ὁ Κόσμος, κῆ τῆτο τῆς αὐ-
 „ τῆς συγχαρήσειεν, κῆ ἔξ τὸ μηδεν ἔξωθου ἀλλοτεῖον αὐ-
 „ τῆ εἶναι κῆ φθείρεται· ἀλλὰ ἔξ τὸ τῆ αἰθανασίας αὐ-
 „ τῆς ἐκ τῆ αἰεὶ ὄντος ὀπιγίνεθαι. Νοεμῆτος ἔν ὁ Κόσμος
 „ καθ' ἑαυτὸν, κῆ χαρῆς τῆς ἐκ τῆ αἰεὶ ὄντος συνοχῆς, πό-
 „ τερον φθαρήσειακ ἔξ τῆ αἰθερείαν τῆς οἰκείας δυνα-
 „ μείως, πεπερασμῶνης ἔσης, ἢ κῆ φθαρήσειακ, ἔξ τὸ μη-
 „ δεν εἶναι αὐτῆ ἀλλοτεῖον ἔξωθου; Εἰ μὲν ἔν τὸ Β'. ἐκ
 „ ἄρα τὸ αἰεὶ εἶναι αὐτῆ ὀθῆ τῆ αἰεὶ ὄντος· καὶ ἐδ' ἢ πε-
 „ περασμῶνη φύσις φθαρή. Εἰ δὲ τὸ Α'. ἐκ ἄρα ἔφθαρ-
 „ τος, ἔξ τὸ μηδεν ἔξωθου αὐτῆ εἶναι ἀλλοτεῖον, ὑφ' ἑ αὐ-
 „ προσβαλόντος φθαρή.

„ Ὁ δὲ προσίθισιν ἔχατον ὁ Πρόκλος ὀθῆ τῆς ἀπὸ τῆς
 ἔξωθου ὀπι τῆς ἔρῆσιν μεταβολῆς, ὅσον ὀπι τῆ τῆς φραγ-
 „ μάτων φύσει, καὶ Πλάτωνι αὐτῆς ὀκει, δύναθαι τὸ πε-
 „ ταγμῶνον μεταβάλλειν εἰς τὸ ἄτακτον· τὸ γὰρ δεθου ἄ-
 „ παν λυτὸν εἶναι βέλεται. Καὶ ἐπεῖπερ ἐγῆθε φησὶν (1)
 „ ἄλυτοι μὲν κῆ ἔσε, ἐδ' ἀθάνατοι τὸ πάμπαν· τὸ δὲ καὶ
 „ τῆ τῆ Θεῶ βέλησιν εἶναι τὸ γῆόμενον πάντως κῆ φθει-
 „ ρεται, ἐκέτι δοκῆντα ὁ Πρόκλος λέγει τῆς Πλάτωνι· τῆ-
 „ ναντίον γὰρ ὁ ὀθῆ Πλάτωνι δημιεργὸς ὀρος τῆ ἔραθια
 „ ἀπεφύωατο.... Οὐ γὰρ λυθήσεθε φησὶν, ἐδὲ τῆ ἔξωθου
 „ θανάτη μοίρας, τῆς ἐμῆς βελήσεως, μείζονος ἔτι δεσμῶ,
 „ καὶ κυριωτέρη λαχόντες ἐκεῖνων, οἷς ὅτ' ἐγῆθε ζυωθεῖ-
 „ θε. Ὡσε κῆ ὁ Πλάτων τῆ μὲν γῆέσει τῆν λύσιν αὐτῆ,
 „ κῆ τὸ τῆς φύσεως ἀκόλυθον ἔπειθαι ὀμολόγηκον. Εἰδῶς
 „ δὲ

(1) Ἐτ Τιμαίῳ.

29 δὲ τὴν τῆς Θεᾶς βούλησιν παντὸς φυσικῆς δεσμῆς ἰχυροτέ-
 29 ραν ὑπάρχουσαν, ἐκ ταύτης τὴν τοῦ Κόσμου ἀθανασίαν
 29 συνέδησαν· ὅθεν ἐπικρίτων αὐτῆς τὸ εἶναι, καὶ ἐπιτελεσ-
 29 τῆς τὴν ἀθανασίαν φησίν. Τί ἂν ἀντιφθέγγεται Πλά-
 29 τωνα, ὁ τῆς Πλάτωνος ἐξηγητὴς καὶ ἡγετὸς; λέγων τε μὴ
 29 γεγονέναι ἐκ τῆς ἀταξίας τὸ τεταγμένον, Πλάτωνος ῥητῶς
 29 τὸ βρώτων καὶ ἐπιπέπων, ὅτι εἴπερ γέγονε βελήσεται
 29 πάλιν ὁ Θεὸς τὸ τεταγμένον ἀντιμεταβάλλειν εἰς τὸ ἀτα-
 29 κτον, ἐκείνου πάλιν ἐπὶ λέξεως, μὴ βέλειται τὸ τὸν
 29 Θεὸν λέγοντος; Ὡς ἡμεῖς καὶ γεγονέναι τὸν Κόσμον, καὶ
 29 πάλιν φθείρεσθαι ὁμολογῶντες, ὅτι μὴ γέγονε σύμφη-
 29 ρον ἔχοντι μὴ τῆς ἀληθείας καὶ Πλάτωνα, ὅτι δὲ ἡρό-
 29 μμος πάντως φθαρήσεται, καὶ ἔχῃ ὡς Πλάτωνι δοκεῖ, ἀ-
 29 λυτος εἶναι, ἐπικρίτων τῆς ἀθανασίας αὐτῆς ὅθεν τῆς τῆς
 29 Θεᾶς θελήσεως προσηρομίας, αὐτὸν ἔχοντι ἐν ταῖς τὸν
 29 Πρόκλον μάρτυρα, καὶ καὶ φύσιν εἶναι πιστὸν λέγοντα, καὶ
 29 καὶ θεῶν βέλεισιν.

(1) Κ Α'. Πᾶν τὸ φθαρτόν φθείρεται ἐπὶ τῆς ἐαυτῆς
 29 κακίας. Γὰρ δὲ παντὶ μηδὲν κακόν· ὅτι καὶ αὐτὸ Θεός
 29 ἐστίν· ἐκ ἄρα φθαρήσεται τὸ πᾶν, ὃ μηδὲν κακόν ἐστίν.
 29 Εἰ δὲ ἀφθαρτον τὸ πᾶν, διότι μηδὲν ἔχει φθαρτικόν, εἰδὲ
 29 ἡμνητὸν ἐστίν· τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο εἶη φθαρτικόν αὐτῆς κα-
 29 κόν, ἢ ἡ ἀκοσμία καὶ ἀταξία; Ἀλλ' εἰδὲ αὐτῆς πιστὸν
 29 τεταγμένον ὄντι καὶ κεκοσμημένον· ἄρ' εἰδὲ γέγονεν ἐξ ἀ-
 29 κοσμίας τινός καὶ ἀταξίας· μὴ ἔχον δὲ ἐξ ἑῶν αὐτῆς ἡμνητο,
 29 φανερόν ὡς εἰδὲ ἐγλύετο· ἐκ γὰρ μηδενός μηδὲν γίνεται.

Μυθολογῶντι τῷ Πλάτωνι, καὶ ἕξ τῆς τὸν Κόσμον ἀπο-
 29 θεῶν, τὸν δῆμον φεραπτόντι τῷ Ἀθηναίων, εἰδὲ σωφρο-
 29 νῶν ὁμολογήσει. Ἀλλ' οἶμαι καὶ φείκη συχεθήσεται, πᾶς ὡς
 29 αὐτὸ καὶ βραχὺς ἐνήφθη τῇ ψυχῇ θεογνωσίας σπινθήρ, τῆς
 29 ἀναιδῶς ἔπος ἐξυβείζειν εἰς τὸ ἀρρήτον ὄνομα, καὶ τὸν μυ-
 29 εῖαι μεταβολαῖς καὶ ἀλλοιωσῶσι φθαρτόν Κόσμον,
 29 Θεὸν ὀνομάζειν.

29 (1) Ἄλ-

(1) Πρόκλ. Λόγ. 3'. περὶ τῆς Ἀϊδιότητος τοῦ Κόσμου.

ἢ (1) Ἄλλα γὰρ παῦ αἰδητὸν καὶ ὁ Πλάτων γινόμενος
 ἢ εἶναι φησὶ, καὶ ἰσοκλύμηνον, ὄντως δὲ μηδέποτε ὄν, καὶ
 ἢ ἔξ τῆτο καὶ τὸν ἕρανὸν καὶ τὸν Κόσμον αἰδητὸν ὄντα ἀπε-
 ἢ φλώατο· μόνοις γὰρ τοῖς θειοτάτοις τῶ ὄντως προσέκειν,
 ἢ τὸ καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ αἰσαύτως ἔχειν· τὴν δὲ τῶ σωμα-
 ἢ των φύσιν μὴ ταύτης εἶναι τῆς τάξεως, ἀλλ' ἐν μεταβολῇ
 ἢ καὶ τῶς ἐξετάζεσθαι. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πρόκλος ταύτη τῆ
 ἢ δόξῃ τῶ Πλάτωνος παρεσάμηνος, πεπερασμένῳ εἶναι τῶ
 ἢ τῶ Κόσμου δυνάμιν ἔφησε, διότι μηδὲ σῶμα ἀπείρου με-
 ἢ τέχει δυνάμεως· τὴν δὲ πεπερασμένῳ δυνάμιν φθαρ-
 ἢ τὴν εἶναι· καὶ τῆτο ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας φύσεως τῶ Κό-
 ἢ σμου προσεῖναι. Πότερον ἔν ἀλογώπρον ἐκ τῶ λέγεσθαι
 ἢ Θεὸν εἶναι τὸν Κόσμον, τὸ μηδὲ μεταβλητὸν αὐτὸν εἶναι
 ἢ καὶ ἔξ τῆτο μηδὲ γεγονέναι, συλλογίζεσθαι, καὶ ἑαυτῶ καὶ
 ἢ Πλάτωνι, καὶ τῆ ἀληθείᾳ μάχεσθαι, ἢ ἐκ τῶ μεταβλητὸν
 ἢ εἶναι, καὶ ἔξ τῆτο φύσει φθαρτὸν, τῶ μὴ ἀπείρου μετ-
 ἢ χεῖν δυνάμεως, τὸ Θεὸν αὐτὸν εἶναι ὡς φερόμενος ἀποκρίνε-
 ἢ σθαι; Ἄλλ' οἶμαι πᾶς αὐτὶς τὸ δῆπρον ἀναγκαῖον εἶναι
 ἢ ὁμολογήσειεν· τὸ δὲ ἀρόπρον ψεύδος· λέγω δὲ τὸ μετα-
 ἢ βολῆς ἀδεκτὸν εἶναι. Εἰ γὰρ τὸ παῦ Θεὸς ὄν, τί ὄν
 ἢ λοιπὸν τῶ ὄντων ὁ μὴ ὄν Θεός; ἐν γὰρ τῶ πασὶ τὰ
 ἢ μέρη συμπεριέχεται. Εἰ δέ τις εἶποι, ὡς εἰ καὶ τὰ τῶ
 ἢ Κόσμου μέρη μεταβάλλει, ἀλλ' ἔν τὸ ὅλον, ὡς ὅλον ἀμε-
 ἢ τάβλητον ὄν, τί ἄλλο εἰσβάλλειν ἐντεῦθεν παρέχεται,
 ἢ ἢ ἀπαξάπαντα, ἔως αὖ παρῆ εἶναι ἀμετάβλητα; Οὐδὲν
 ἢ ἔξ τῶ ζῶων, ἔως αὖ ἢ ζῶον, καθ' ὅλον αὐτὸ μεταβάλ-
 ἢ λει, ἀλλὰ καὶ τῶ αὐξάνῃ, καὶ τῶ φθίνῃ, καὶ τῶ θερμαί-
 ἢ νηται, καὶ ἐκ τῶ πῶ τῶ ἀμείβῃ τῶ εἶναι ζῶον ἐκ ἐξί-
 ἢ σαται. Καὶ ἔξ καὶ τῶ ὅλα σαζουμένη μέρητινα γίνεται
 ἢ τε καὶ φθίρεται· ἔτω δὴ καὶ ὁ Κόσμος, ἔως αὖ ἢ Κό-
 ἢ σμος, καθ' ὅλον αὐτὸν ὄν ἀμετάβλητος, καὶ δὲ τὰ μέρη
 ἢ μεταβάλλει, καὶ μάλισα.
 Τί ἔξ; ἢ τὸ ἕρανίον εἶναι φήσσει μεταβολῆς οἴασθαι ὑ-
 πέρ-

(1) Φιλόπ. σγός πῶπκ.

πέρτερον; (τὸ γὰρ τὰ ὑπὸ σελήνῳ πάντα κηραίνεσθαι, καὶ τυφλοῖς δῆλον.) Ἀλλὰ καὶ ἐν πλανήταις, καὶ ἐν ἀπλανήσι, καὶ ἐν κομήταις, καὶ ἐν ἡλίῳ αὐτῶς πλείσαι ὅσαι μεταβολαί, τοῖς ἀστροδιαμοσι ὁρατῶνται ὅπως συμβαίνουσαι. Καὶ πολλὰ δὲ πλείεις καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτῶν ὑπέπιπτον, εἰμὴ κώλυμα ἢ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχύος. Καὶ γὰρ καὶ ὀφθαλμῶς ὅτι τῆς σελήνης περὶ αἰεὶ τὸ ὅλον τῆς οἰκουμένης γῆς εἶδοσαν αὐτὴν ἀμετάβλητον ὁρᾶν, αἰεὶ ὡσαύτως Ἰσσωζόμενον. Παρεῖχε δ' αὐτῶν οὕτω τῆ ἀδυναμίας τῆς ἀντιλήψεως, ὅπως φαλῶς φέρεται ὅτι τὴν κείνην, τὴν ἀρεσίαν τῆ γῆ ἀπυρτανόυσαν. Ἀλλὰ γὰρ τὸ πάθος τῆς ῥύσῃς φύσεως ἐδεμίας ὕλης, ἔκταν ἔδὲ τῆς τῆς ἑρανίων ἐκείνων σωμάτων ἀπεσιν, ὡς ἔδ' ἀπὸ τῆς ὑπ' ἐκεῖνα. Αὕτη γὰρ ὅτιν ἢ ἐκάστῃ κακία τῆς δημιουργημάτων, ἢ ὅτι τὸ ὅλον φύσιν ἐκάστῃ παρεξοπή· καθ' ἢ ὅτι τὸ πεπερασμένης εἶναι δυνάμει ἀπαντα, ἐξαδυναμίας τῆς χρόνῳ εἰς φθορὰν ἐξολιδάινοντα· τὴν δὲ ἀδυναμίας ταύτην, ἢ ἀκοσμίαν καὶ ἀταξίαν εἶναι τινὰ ἐν τῷ Κόσμῳ εἴποις, ἔδεν αὐτὴν ἀμάρτις. Ἐν αὐτῷ γὰρ φύσει τὸ ἀδυναμίας τῆς πεπερασμένης Κόσμῳ συσσίωται, καθ' ἑαυτὸν ἀκόσμῳ τυχαῖοντι· ἢ δὲ τῆ ἀπειροδυναμίας δυνάμει εἰς κόσμον ἄγει τὴν ἀκοσμίαν, εἰς ἢ ἔδ' ἐτο τάξιν συνέχεσθα, καὶ εἰς ἀκοσμίαν αὐτῆς μεταποιεῖ αὐτὸν κατὰ τὸ αὐτῷ βουλευτὸν, εἰς ἀδυναμίας τὴν αὐτῆ καταλείψασα.

Τελότατον δὲ τοῖς ἐκ τῆ μηδεὸς τῆ πανουργικῆς δυνάμει ὑποσῶναι τὸν Κόσμῳ ἁγαινομήνῳις, τὸ μηδὲν ἐκ μηδεὸς, ὅ ὅτι μόνων τῆ καὶ φύσιν ἁγαινομένων κρατεῖ, ὑποτιθέσθαι, παίζοντος αὐτῶν εἰς τὰς δειξίεις, καὶ αὐτὸ αἰτιολογῆναι ἐν ἀρχῇ τῆς ζήτησῆς τὸ κυριώτατον. Ἀλλὰ τέχνη μὲν τὰ καὶ συμβεβηκὸς εἶδη· καὶ μὴ πρότερον ὄντων γίνεται, φύσει δὲ τὰ καλῶν ἐσιώδη, τί ἐν θαυμαστὸν εἰ ἢ ἀπειροδυναμίας καὶ τὴν τέχνην καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν ὑπερκαίεσθα τοῦ δημιουργῆ δυνάμεις, αὐτὰ ἐκ τῆ μηδεὸς τὰ ὄντα ὑφίστησθα· ἢ γὰρ τὸ αὐτὸ δηλονότι δημιουργία καὶ ἁγαινομένων. Ἀλλ' ἢ μὲν ἐκ προὑπεκειμένης ὕλης, ἢ δὲ δημιουργία ἐκ τῆ μὴ ὄντος ἀπλῶς· καὶ ἢ μὲν ὅτι κινήσεως, ἢ δὲ μόνων τῆ δημιουργητῶν τῆς παντοδυναμίας νόματι. Ἀλλ' ὁ Πρόκλος κέρρατῳ, ἀδύνατον

ταπν ἐκ τῆ μηδενός τι γινέσθαι ἰσοφαινόμενος. Δειξάτω δὲ
τιλὼ ἐντεῦθεν ἐπομῆνυ αὐτίφασιν. Ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἔχοι· μάλ-
λον γὰρ αὐτιφάσειν αὐτὸς, ἀδυνάπν τῆτο δῆφτεινόμνος,
λαμπαῖς φρεπίπτει· τῆ μὲν πέρας τῆ ἀπειροδυνίμνη ἐ-
πιτιθέωμος, τῆ δὲ ἀπειρον τὸν πεπερασμῆνον Κόσμον εἰ-
σηγῆμνος, καὶ ἀφῆρητον καὶ ἀφῆαρτον εἶναι λέγων τὸν μυ-
εῖαις ὅσαις ταῖς μεταβολαῖς φύσει ὑποκείωμον.

Κ Β'. (1) Ἐκασον τῆ τῶ Κόσμῳ σοιχείων ἢ μῆρει, ἢ
κύκλῳ κινεῖται. Εἶπε δὲ μῆρει ἐν τῆ κατὰ φύσιν τόπῳ,
ἔχει τὸ καὶ φύσιν. Εἶπε κύκλῳ κινεῖται, ἔπε ἀρχῆν, ἔπε
τελευτῆν ἔχει τῶ κινεῖσθαι· δῆλον ὅτι καὶ τὸ παρ' ἀμετά-
βλητον ὄσι· τῆ μὲν τὰς καὶ φύσιν τόπῳ, ἐχόντων, τῆ δὲ
ἀνάρχῳ καὶ ἀτελευτήτῳ κινεμῆων.

(2) Α'. Ὑποτίθεσιν ὅτι ἐδὲν μεταβάλλει ἐν τῆ καὶ φύ-
σιν ὑπάρχον τόπῳ, τὸ δὲ φῶδες ἐκατέρωθεν ἐλέγχεται,
εἶτε τῆς μεταβολῆς τοπικῶς τομῆς, ἔξισαται ἢ τῆ σοι-
χείων τὰ μέρη, καὶ ἐκ τόπῳ μεταβαίνει εἰς τόπον. Καίτοι
τὸν κατὰ φύσιν ἐπέχοντα τόποι, ἐν τῆ οικείῃ ὀλόπτει· εἰ
ἢ φύσει τῶ ὅλα ὅλο; ἐσὶν ὁ τόπος, ἐσαι ὀπῳ, καὶ τῶ μέ-
ρος τὸ μέρος. Εἶτε καὶ τῆς μεταβολῆς καὶ ἀλλοίωσιν, καὶ γέ-
νισιν καὶ φθορῶν λαμβανομῆς· ταῦτα ἢ πάθειν καὶ τὰ σοι-
χείῃ, Ἀριστοτέλης ἐδίδαξεν. Καὶ ἔτω μὲν δῆ πολλῶν ἀ-
παντᾶ ὁ Φιλόπονος, τὸ φῶδες τῆς ὑποθέσεως ἀπελέγχων.
Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὡς ἔξω κομιδῆ τῶ ζητημῆου τῶ Φιλοσόφῳ
φέρεθον, ὅ,τε προτείνων καὶ ὁ ἀπαντῶν· τί γὰρ ἐσὶν ὁ ζη-
τεῖται; εἰ ὁ Κόσμος αἰδῖος, ἢ ἐν χρόνῳ τὸ εἶναι λαβῶν·
τὸ Β'. εἰσῆμεθα. Ὁ δὲ Πρόκλος ἐκ ἐν χρόνῳ φησὶν, οὐδὲ
ἢ μεταβλητός· ὡς εἶπερ ἡμεῖς δῆ μεταβολῆς τῆ ἐν χρό-
νῳ τῶ Κόσμου δημιουργίας διετεινόμεθα. Ἡδὲς ἐν ἀπεχτῶς
ὁ Πρόκλος ἐκ τῶ φύσει ἀμεταβλήτῳ, τὸ αἰδῖον τῶ Κόσμου
κατασκαδάζειν ὀπχειρῶν τοῖς μεταβολῆς αὐδῶ, ἐν ἀκαρεῖ
ἐκ τῶ μηδενός τιλὼ κτιστῶν φύσιν ὑπὸ τῶ δημιουργῶ ὑποσῆ-
ναι ἀρισβόυσιν.

Εἶ.

(1) Πρόκλος Λόγ. δ'. Περὶ Ἀιδῖτ. Κόσμῳ.

(2) Φιλοπόνοσ ἀγὸς πᾶντα.

Εἶπε ἔδὲ τὰ κύκλω φερόμενα ἐν τοῖς αὐτοῦ τόποις, μεταβλητὰ, φησὶν, ἐσὶν. Ἐσὼ κὶ ταῦτα φύσει μὴ μεταβλητὰ. Ἀλλὰ μὴ ἐκ τῆς, καὶ τῆς ἐκ τῆ μηδενὸς ἀδραγωγῆς κρείττω δύνανται, πεπερασμένια τε ὄντα, κὶ ἀφ' ἑαυτῶ εἶναι μὴ ἔχοντα; Πῶς δὲ κὶ μεταβλητὰ ἐκ ἐσὶ; ἢ τίς ὁ λόγος; ὅτι φησὶν ἀναρχὸν ἔχει τὴν κίνησιν, καὶ ἀτελέτητον. Πῶς ἐν ἀναρχὸν κὶ ἀτελέτητον; καὶ τὴν ἁρμονίαν ἔτω φαῖναι, ὡς ἀξονῶς κὶ αἰδίου κινήμενα; Ἀλλ' αἰτεῖται τὸ ἐν ἀρχῇ, πρὶν τῆς γὰρ ἢ πᾶσα ζήτησις· τῷ γήματι δὲ, ὅτι σφαῖραι ἔκείνα τὰ σώματα; κὶ τῇ περιφορᾷ ὅτι κατὰ κύκλον; ψυχρὸν καὶ τῆτο, ἔτε γὰρ τὸ γήμα τῆ κινήμενα ποτὲ, ἔτε τῆς κινήσεως εἶδος, εἰς ὑπαρξίαν, ἢ ἀνυπαρξίαν τί συντελέσεν. (Ἀλλ' ὄρα τὰ ἐν Ἀειθμ. Ζ'.)

(1) ΚΓ'. Ἀφ' ἧ ὕλη κόσμος, κὶ κόσμος ἐσὶν. Ἀφ' ἧ ὅτι ἐσὶν, ἔχει τὰ εἶδη, ὧν ὕλη ἐσὶν. Ἀγνήνητος δὲ ἐσὶ καὶ ἀφθαρτος, ἵνα μὴ ὕλης ἄλλης θέηται. Ἐσὶν ἄρα καὶ τὰ εἶδη ἐν αὐτῇ ἐξ αἰδίου, κὶ ὁ Κόσμος.

Ὁμολογήσαντες ὅτι ἀφ' ἧ ὕλη κὶ Κόσμος, κὶ ἀφ' ἧ ἐσὶν, ἔχει κὶ τὰ εἶδη ὧν ὕλη ἐσὶν, ἀγνήνητον αὐτῷ εἶναι κὶ ἀφθαρτον καὶ μὴ φυσικῶν γένεσιν καὶ φθορᾷ τὴν ἐξ ὕλης, καὶ εἰς ὕλιν συγχωρήσομεν, ἀγνήνητον δὲ καὶ ἀδραγωγῆς ἐκ τῆ μὴ προϋφιστάτος, καὶ ἀφθαρτον καὶ παντελῆ βροπῶν, εἰς τὸ μηκέτι μηδαμῆ μηδαμῶς εἶναι, τῆτο ἐσὶν, ὁ πάντη ἀπαραινόμεθα· πρὶν ἧ κὶ ὁ λόγος. Αὐτὸς δὲ αὐτὸ κἀνταῦθα τὸ ζητήμενον συμαρπάζει, καὶ τὴν ὕλιν ἐξ αἰδίου ὑποτίθησιν ὑφιστάσαν, πρὸς τῆς ἐξ αἰδίου ἀδύνατον αὐτῷ εἶναι ὑπειληφότας ἀλεγερόμενος.

(2) Ἀλλ' ἀναγκαῖον φησὶ κὶ τὴν ὕλιν εἶπερ γένοιτο, δεῖν δαὶ ἑτέρας ὕλης. ἔχ ὄρα πόθεν τὴν ἀνάγκην τῆ λόγου κατασκέλεται. Εἰ μὴ γὰρ παῦν τὸ γινόμενον ἄλλῃ τιπὸς ἔδειτο τοῖσδε οἷον αὐτὸ ἐσὶν ἵνα γένηται, ἀκόλυθον ἢ κὶ τὴν ὕλιν εἶπερ γένοιτο, δεῖν δαὶ ὕλης ἑτέρας· οὐδὲ τῆ.

(1) Πρόκλ. Λόγ. ἐνδέκ. Πρὶν Ἀϊδιότ. Κόσμος.

(2) Φίλοπ. Πρὸς τὴν ιά. Λόγ. τῆ Πρόκλου.

31 τῆτο κὲ ψευδὸς ἐστὶ, καὶ ἀδύνατον. Τῶν γὰρ γινόμενων
 32 πάντων συσθέτων ὄντων ἐξ ὕλης κὲ εἶδους, ἀνάγκη πᾶσα,
 33 ἢ τὸ εἶδος εἶναι τὸ γινόμενον, ἢ τὴν ὕλην, ἢ τὸ ἐξ ἀμ-
 34 φῶν συγκείμενον. Εἰ ἔν παῦ τὸ γινόμενον ἑτέρω δεῖται
 35 ποιῆτε, οἷον αὐτὸ ἐστὶν ἵνα γήνηται, εἴτε τὸ εἶδος εἴη τὸ
 36 γινόμενον, ἄλλως δεῖσεται ποιῆτε εἶδους ἵνα γήνηται, κὲ τῆτο
 37 πάλιν εἰ γίνοιτο ἑτέρω· εἴτε τὸ συσθέτον, ἄλλως συσθέτε
 38 δεῖσεται, οἷον αὐτὸ ἐστὶν ἵνα γήνηται, κακεῖτο πάλιν εἰ
 39 γίνοιτο ἄλλως. Καὶ ταύτη ἐπ' ἀπειρον ἀνίσταται ἀνάγκη,
 40 ἀδύνατον οὐδὲ ἀπείρων χωρῆσαι τὴν γήνησιν, ὡς καὶ
 41 ἐν τῷ περὶ Γενέσεως. Λεγασίται δέδεικται. Καὶ πρὸς τῷ
 42 ἀτόπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ τὴν τῶν πραγμάτων ἐστὶν εὐάρ-
 43 γειαν· τὴναντίον γὰρ παῦ τὸ γινόμενον ἐξ ἑ τοιῶδε γί-
 44 γνεται... καὶ ἢ ὕλη ἄρα ἢ πρῶτον, κὲ τὸ πρῶτον ὑπο-
 45 κείμενον, εἴπερ γίνοιτο ἄλλως δεῖσεται ὕλης, καὶ ὑπο-
 46 κείμενον ἵνα γήνηται. Οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ τὰ εἶδη δεῖται
 47 ὕλης ἵνα γήνηται εἶδη, δεῖται κὲ ἢ ὕλη, εἴπερ γίνοιτο
 48 ὕλης δεῖσεται. Τὰ μὲν γὰρ εἶδη, ἀπερ δὴ κατ' αὐτὰ ὑ-
 49 ποσῶναι μὴ δυνάμει, δεῖται τῆς υποδοξομένης αὐτὰ ὕ-
 50 λης, ἐν ἣ λαμβάνει τὴν ὑπαρξιν· ἢ δὲ ὕλη ὑποδοχὴ
 51 πάντων ἔσα, κὲ τὸ πρῶτον ἀπάντων ὑποκείμενον, ἔδει-
 52 ται ἑτέρω τῷ υποδοξομένῳ πρὸς ὑπαρξιν.

ΚΔ'. (1) Παῦ τὸ γινόμενον ὕλης δεῖται, κὲ ποιῆντος· ὡς
 31 εἰ τὸ γινόμενον μὴ αἰεὶ ἐστὶν ἀλλὰ ποτὲ, ἢ δεῖ τὴν ὕλην
 32 ἀνεπιπίδειον ἔσαν, ἔκ ἐστιν, ἢ δεῖ τὸ ποιῆν ἐλλείπον εἰς
 33 τὸ ποιῆν... Ἀλλὰ τὸ μὲν ποιῆν τὸν κόσμον ἀελλοίω-
 34 τον, ἢ δὲ ὕλη ἀμετάβλητος... τὸν αἰεὶ ἄρα χρόνον κὲ τὸ
 35 δημιουργῆν ποιῆ, κὲ ἢ ὕλη κοσμεῖται, καὶ ὁ Κόσμος ἐ-
 36 στί.

Λ'. δὴ ψευδὸς ἐστὶν ὅτι παῦ τὸ γινόμενον ὕλης δεῖται·
 μέγιστον γὰρ τὸ εὐφραδὲς τῇ ὕλη, ὡς ταύτης ἀεὶ εἶναι μὴ
 φύσιν ἔχον. Εἴτε δὲ ὁ κόσμος ποτὲ γινόμενος ἔκ αἰεὶ ἐ-
 31 στί, ἔτε δεῖ τὸ ἀνεπιπίδειον τῆς ὕλης, (συνεπάγεται γὰρ
 ἢ ὕ-

(1) Πρίκλιν Λόγ. β'. Περὶ Ἀϊδίτ. Κόσμου.

ἡ ὕλη τῷ κόσμῳ, ἐπεὶ καὶ ἡ ὕλη κοσμηθεῖσα κόσμος ἐ-
 σίν.) ἔτε παρ' ἑλλείψιν τῶ ποιῶντος, ἀλλὰ ἄρα τὸ μὴ πε-
 φυκῆναι τὰ γινόμενα αἰεὶ εἶναι· ἔδεν γὰρ τῶ γινόμενων ἄ-
 μα τῷ ἑαυτῶ ποιητικῷ αἰτίῳ συλλυποσαίῃ, πῶ δὲ τῶ ποιῶν-
 τος αὐτὸ ὑπάρχει ὕπερον. Ἐπὶ τέτοις δὲ ὅπῃ τῶ ἐλαθέ-
 ρως καὶ ἐκ θελήσεως ποιῶντων, καὶ τῆς ὕλης ὀπιπδεΐας ἔσης,
 καὶ τῶ αἰτίῳ αὐτάρκῃς ὄντος εἰς τὸ ποιῶν, εἰ γίνεται τὸ γι-
 νόμενον, ἄρα τὸ μὴ δοκεῖν τῷ ποιῶντι ποιῆσαι. Τί γὰρ
 κωλύει καὶ τῶ λίθων ἐξεσιμῶν ὄντων, καὶ τῆς ἄλλης ὕλης
 δεξιῶς ἐχέσεως εἰς οἰκίας γῆρασι, καὶ δὴ καὶ τῶ οἰκοῦμεν πα-
 ρόντος τε καὶ αὐτάρκῃς ὄντος, ὅμως τῶ οἰκίῳ μήτε γερονέ-
 ναι πῶ, μήτε γίνεσθαι; „ Τί ἔν ἐκάλυσεν ὅσον ὅπῃ τοῖς νῦν
 „ εἰρημύοις, καὶ τῆς ὕλης αἰεὶ ὀπιπδεΐας ἔσης εἰς γῆρασι
 „ κόσμου, εἰ καὶ αἰδίων εἶναι τις αὐτῶ συγχαρήσειεν (ὁ
 „ πολλοὶ φασὶν ὑπειληφῆναι τὸν Πλάτωνα (1) πολλῶν ἄλλως
 „ αὐτῶ ἀποφαινομένων, (2) καὶ τῶ δημιουργῶ αὐτάρκῃς ἔ-
 „ χοιτος εἰς τὸ κοσμοποιεῖν, δι' ἄλλῳ τινα αἰτίῳ μὴ αἰεὶ
 „ εἶναι τὸν κόσμον· εἰ συλλοίδε τυχόν ὁ δημιουργὸς ἀγαθόν
 „ εἶναι τοῖς γινόμενοις, τὸ ποτὲ γῆρασαι. Τῆτο δὲ εἶπον,
 „ ἐκ οἰόμενος ποτὲ τῶ ὕλῃ αὐτῶ καθ' αὐτῶ χερεῖς
 „ τῶ εἰδῶν ὑποσῆναι, εἰ γὰρ χερεῖς μὲν τῶ ὕλῃ τῶ
 „ κόσμου, χερεῖς δὲ τὸ εἶδος ὁ δημιουργὸς παρήγαγῃ, ἀλ-
 „ λ' ἅμα καὶ ἀχρόνως τὸ σωμαφότερον δημιουργεῖ, ὡς καὶ ἐν
 „ τοῖς ἔμπροσθεν πολλάκις εἶπομεν. Ἀλλὰ δεῖξαι βεβλόμε-
 „ νος, ὅτι εἰ καὶ τις αἰδίων εἶναι τῶ ὕλῃ συγχαρήσειε,
 „ καὶ τῶ κόσμου προὑπάρχειν, ἔδεν ἀναγκαστικὸν ἔχει, αὐ-
 „ τὸς καθ' αὐτὸν ὁ νῦν εἰρημύοις τῶ Πρόκλου λόγος, ὡσε
 „ καὶ τὸν κόσμον δεῖξαι αἰδίων.

ΚΕ'. (3) Τῶ Κίνησιν φησὶν ὁ Πλάτων, τῶ καὶ κύκλο-
 „ φορείαν, φύσει οἰκείαν εἶναι τῶ ἔρῳ· ἐνθῶ τοι καὶ τῶ

„ τῶ

(1) Πλάτωνα. Ἀλκίτας, Χαλκίδιος, Λαίρτιος, καὶ οἱ Ἀλεξανδρῆς
 Πλατωνικῶ χιδὸν ἅπαντες, τὸν ἔν, καὶ τῶ ὕλῃ, καὶ τὰς ιδέας σωμα-
 διαμανίζεν φάσκοιτες· καὶ πολλοὶ τῶ ὕπερον.

(2) Κλύμης ὁ Ἀλεξαν. Σχολ. Κεφ. 18'. Ἰερ:κλῆς, Φιλόπαιος ἐν-
 παύθῃ, καὶ ἄλλοι, καὶ πολλοὶ τῶ ὕπερον.

(3) Λόγος 17'. Πρόκλου περὶ Ἀιδιότητος Κόσμου.

„ τον ἔξηρηθαι τῷ ἀδύπορικῶν σωμάτων· καὶ μήτε πῦρ
 „ εἶναι, μήτε γῆ, μήτε τι τῶ μέσων, ἄλλο δέ τι φθάρ-
 „ ταῦτα. Εἰ ἂν αἱ θῆσεις καὶ φθοραὶ τῶ ἐναντίων, ἐναν-
 „ τία δὲ τὰ ἐναντίας ἔχοντα καὶ φύσιν κινήσεις, καὶ εἴ ε-
 „ νὶ ἐναντίον. Καὶ ἦν τὸ (φησὶ) Πλατωνικὸν ἐν Πρω-
 „ ταγόρα ρηθῆναι τὸ ἐρασίον ἀγύνητος αὐ εἶη καὶ ἀφθαρ-
 „ τον. Εἶδὲ καὶ ταῦτα τοῖς μὲν μέρει γίγνεται, καὶ φθεί-
 „ ρεται, τὰ δὲ ὅλα αἰεὶ καὶ φύσιν ἔχει, μόνοντα ἐν τοῖς
 „ ἑαυτῶ τόποις· ἐκ δὲ τῶν ὁ Κόσμος, ἔκτε ἐραστῶ, καὶ
 „ τῶ πασάρων· εἶη αὐ καὶ αὐτὸς ἀγύνητος καὶ ἀφθαρτος.
 „ Τὰ γὰρ ὅπως γινόμενα, καὶ φθειρόμενα, ἀποτελέσμα-
 „ τα εἰσὶ τῷ Κόσμῳ, καὶ εἰ μέρη.

Διὰ πλειόνων καὶ πρὸς ταῦτα ὁ Φιλόπονος ἀπαντᾷ, καὶ
 ἑαυτῷ δεικνύς, καὶ τῷ Πλάτωνι τὸν Πρόκλον ἀντιφθεγγόμε-
 νον, τῷ Πλατωνικῷ δόγματος, ἔκτε ἐτέρας τινὸς ἐσίας, ἐκ
 δὲ τῶ πασάρων σοιχείων, καὶ μάλιστα τῷ πυρός, τὸν ἐρα-
 σίον εἶναι ἐθέλοντος, ὅπῃ ἐκ πολλῶν κινήσεων ταύτης τῷ
 Πλατωνικῷ, καὶ Πορφύρει, καὶ αὐτῷ Πρόκλῳ, καὶ Πλωτίῳ,
 κατασκάδεις. Εἶτα καὶ τὸ κύκλω φέρεθαι, καὶ καὶ φύσιν
 προσήκυσαν εἶναι τοῖς ἐρασίοις κίνησιν φησὶν, ἐκ δὲ τῆς
 ψυχῆς, ἢ ἐκεῖνα ὁ Πλάτων ἐμόρφωσεν. Εἶτε δὲ φύσει,
 εἶτε καὶ ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀδεμία ἀνάγκη δι' αὐτὸ μόνον τὸ
 κύκλω φέρεθαι, ἕτερον εἶναι τῆς τῶ σοιχείων φύσεως τὸ
 ἐρασίον σῶμα. Ἐπὶ ταῖσι δὲ καὶ ἔξ ὧν ὁ Πλάτων, καὶ ἔξ
 ὧν ὁ Πρόκλος δίδωσι, θνητὸν εἶναι καὶ φθαρτὸν· φύσει τὸ
 ἐρασίον ἀνάγκη σῶμα· τελευταῖον δὲ καὶ ψαδὲς ἀποδείξας,
 τὸ μὴ εἶναι τῷ κόσμῳ μέρη τὰ γινόμενα καὶ φθειρόμενα, εἴ-
 γε τὸ τῷ μέρει μέρος ἀνάγκη καὶ τῷ ὅλῳ μέρος εἶναι, καὶ
 εἰς αὐτίφασιν πανταχόθεν ἀεπίπτοντα ἐλέγξας, τῷ μὴ
 μέρη, ἀποτελέσματα δὲ, λέγειν τὰ ὅπως γινόμενα καὶ
 φθειρόμενα, καὶ δὴ καὶ Πλάτωνα τῷ ἀρχησάμῳ μάρτυ-
 ρα, τὰ τῶ σοιχείων μέρη γινητὰ ὄντα καὶ φθαρτὰ ὑποφα-
 νόμῳ, καὶ τῷ ὅλῳ κόσμῳ μόρια εἶναι φάσκοντα, πῶς ὑπὸ
 φέρει, ὅτι εἰ τὰ μέρη γινητὰ ὄντα, καὶ φθαρτὰ, καὶ τὸ ὅλον
 γινητὸν εἶναι καὶ φθαρτὸν ἀνάγκη· καὶ ἔξ τῶ καὶ τὰς τῶ
 σοιχείων ὁλότητος, καὶ τὸν ὅλον κόσμον, γινητὸν εἶναι καὶ
 φθαρτὸν ἀνάγκη.